

"गोड मुलांनो :- तुमचा स्वधर्म शांत आहे,खरी शांती, शांतीधाम मध्ये मिळू शकते,ही गोष्ट सर्वांना सांगायची आहे,स्वधर्म मध्ये रहायचे आहे"

परश्र्व:- कोणते एक ज्ञान बाबा जवळ आहे जे आता तुमही शिकत आहात?

उत्तर:- पाप आणि पुण्याचे ज्ञान. भारतवासी जे वहा बाबांना अपशब्द बोलू लागतात,ते वहा पाप आत्मा बनतात आणि जे वहा बाबांना आणि नाटकाला जाणतात,ते वहा पुण्यातमा बनतात.हे शिक्षण तुमही आताच घेत आहात.तुमही जाणता सर्वांना सदगति देणारे एक बाबाच आहेत.मनुष्य,मनुष्याला सदगति अर्थात मुक्ती-जीवनमुक्ती देऊ शकत नाही.

ओम शांती.बाबा सनमुख मुलांना समजावतात की, ही आहे पाप आत्म्याची दुनिया किंवा भारतालाच म्हणू की भारत पुण्य आत्म्याची दुनिया होती,जिथे देवी-देवतांचे राज्य होते.हा भारत सुखधाम होता दुसरा कोणताही खंड नव्हता एकच भारत होता. चैन किंवा सुख त्या सतयुगात होते ज्याला स्वर्ग म्हणतात.हा आहे नरक.भारतच स्वर्ग होता, आता नरक बनला आहे.नरकात सुख-शांती कुठून येणार. कलियुगाला नरक म्हणतात. कलियुग आताला अजूनच रौरव नरक म्हटले जाते.दुःखधाम म्हटले जाते.भारतच सुखधाम होता,जे वहा या लक्ष्मी-नारायणाचे राज्य होते.भारतीयांचा गृहस्थ धर्म पवित्र होता.पवित्रता पण होती,सुख-शांती पण होती, संपत्ती पण खूप होती.आता तोच भारत पतित बनला आहे सर्व विकारी बनले आहेत.हे आहे दुःखधाम.भारत सुखधाम होता. आणि जिथे आपण आतमे निवास करतो ते शांतीधाम आहे.शांती तिथे शांतीधाम मध्येच मिळू शकते.आत्मा शांत तिथेच राहू शकते,ज्याला गोड घर निराकारी दुनिया म्हटले जाते.ते आहे आत्म्याचे घर.तिथे जे वहा राहत ते वहा आत्मा शांतीमध्ये आहे.बाकी शांती कुठे जंगलात जाऊन वगैरे मिळत नाही.शांतीधाम तर ते आहे.सतयुगात सुख पण आहे, शांती पण आहे.इथे दुःखधामात शांती होऊ शकत नाही.शांतीधाम मध्ये मिळू शकते.सुखधाम मध्ये पण कर्म होते,शरीराने अभिनय बजवायचा असतो.या दुःखधाम मध्ये एकही मनुष्य नाही,ज्याला सुख-शांती आहे.हे आहे भ्रष्टाचारी पतितधाम,ते वहा तर पतित- पावनला बोलावतात.परंतु त्या बाबांना कोणी जाणत नाही म्हणून तर विनाधनीचे बनले आहेत. अनाथ असल्याने आपसात युद्ध- भांडण करतात.किती दुःख-अशांती,मारा-मारी आहे.हे आहेच रावण राज्य.रामराज्य मागतात. रावण राज्यात न सुख आहे,न शांती आहे.रामराज्यात सुख- शांती दोन्ही होते.आपसात कधी युद्ध-भांडण करत नव्हते,तिथे ५ विकार नसतात.इथे ५ विकार आहेत.पहिला देह-अभिमान मुख्य आहे.परत काम,क्रोध. भारत जे वहा स्वर्ग होता ते वहा हे विकार नव्हते.तिथे देही- अभिमानी होते.आता सर्व मनुष्य देह-अभिमानी आहेत.देवता होते देही-अभिमानी.देह-अभिमानी मनुष्य कोणाला सुख देऊ शकत नाहीत,एक दोघांना दुःखच देतात.असे नका समजू-कोणी लखपती,करोडपती,पदमपति आहे तर सुखी आहेत,नाही.हा तर सर्व मायेचा दिखावा आहे.मायेचे राज्य आहे.आता त्याच्या विनाशाकरिता हे महाभारत युद्ध समोर उभे आहे.यानंतर स्वर्गाचे दरवाजे उघडणार आहेत.अर्ध्याकल्पानंतर परत नरकाचे दरवाजे उघडतील.या गोष्टी कोणत्या गर्थांमध्ये नाहीत.भारतवासी म्हणतात जे वहा भक्ती करू ते वहा भगवान भेटतील.बाबा म्हणतात जे वहा भक्ती करत-करत बिल्कुल खाली उतरतात,ते वहा मला स्वर्गाची स्थापना करायला अर्थात भारताला स्वर्ग बनवण्यासाठी यावे लागते.भारत जो स्वर्ग होता,तो नरक कसा बनला?रावणाने बनवला. गीतेच्या भगवताकडून तुमहाला राज्य मिळाले,२१ जनम स्वर्गात राज्य केले.परत भारत दवापरपासून कलियुगात आला अर्थात उतरती कला झाली, यामुळे सर्व बोलवत राहतात-हे पतित-पावन ये.पतित मनुष्याला सुख-शांती पतित दुनियेत मिळू शकत नाही.किती दुःख सहन करतात.आज पैसे चोरी झाले, आज नुकसान झाले,आज रोगी झाले.दुःखच दुःख आहे ना. आता

तुमही सुख-शांतीचा वारसा मिळवण्याचा पुरुषार्थ करत आहात, बाबा कडून स्वर्गाचा वारसा घेण्याचा पुरुषार्थ करत आहात. सदा सुखी बनवणारा एक बाबाच आहे. सदा दुःखी बनवणारा रावण आहे. या गोष्टी भारतवासी जाणत नाहीत. सतयुगात दुःखाच्या गोष्टी नसतात कधी रडावे लागत नाही. नेहमी सुखच सुख आहे. तिथे देह- अभिमान अथवा काम, क्रोध इ. नसतात. जोपर्यंत ५ विकारांचे दान देत नाहीत, तोपर्यंत दुःखाचे ग्रहण सुटू शकत नाही. असे म्हणतात, दया दान तर सुटेल ग्रहण. यावेळी संपूर्ण भारताला ५ विकारांचे ग्रहण लागले आहे. जोपर्यंत हे ५ विकारांचे दान देत नाही तोपर्यंत १६ कला संपूर्ण देवता बनू शकत नाही. बाबा सरवाचा सदगती दाता आहेत. असे म्हणतात गुरू शिवाय गति नाही. परंतु गतिचा अर्थ पण समजत नाहीत. मनुष्याची गति-सदगति म्हणजे मुक्ती-जीवनमुक्ती. ते तर बाबाच देऊ शकतात. यावेळी सर्वांची सदगति होणार आहे.

दिल्लीला म्हणतात नवी दिल्ली, जुनी दिल्ली. परंतु आता नवी तर नाही. नव्या दुनिये मध्ये नवी दिल्ली असते. जुन्या दुनिये मध्ये जुनी दिल्ली असते. बरोबर यमुनेचा किनारा होता, दिल्ली परिसताना होती. सतयुग होते ना. देवी-देवता राज्य करत होते. आता तर जुन्या दुनियेत जुनी दिल्ली आहे. नवीन दुनियेत तर या लक्ष्मी-नारायणाचे राज्य होते. भारतवासी हे विसरलेत नवीन भारत, नवीन दिल्ली तर त्यांचे राज्य होते अजून कोणताही खंड नव्हता. हे कोणीच जाणत नाही. शासन हे शिकवत नाही. समजतात हा अपूर्ण इतिहास आहे. जे वहा पासून इस्लामी, बौद्धि आले. लक्ष्मी-नारायणाच्या राज्याची कोणालाच माहिती नाही. हे बाबाच बसून समजावतात की संपूर्ण सृष्टीचे चक्र कसे फिरते. जे वहा भारत स्वर्ग होता ते वहा स्वर्णिम युग होते. आता तोच भारत पहा काय बनला आहे. परत भारताला हिरयासारखा कोण बनवेल? बाबा म्हणतात जे वहा तुमही खूप पाप आतमा बनता ते वहा मी येतो पणुय आतमा बनवण्यासाठी. हे नाटक बनले आहे, ज्याला कोणीच जाणत नाही. हे ज्ञान बाबा शिवाय कोणी देऊ शकत नाही. ज्ञानी बाबाच आहेत, ते येऊन शिकवतात. मनुष्य, मनुष्याला कधी सदगति देऊ शकत नाहीत. जे वहा देवी-देवता होते, ते एक दोघांना सुख द्यायचे. कोणीही आजारी, रोगी नव्हते. येथे तर सर्व रोगी आहेत. आता बाबा आले आहेत परत स्वर्ग बनवण्यासाठी. बाबा स्वर्ग बनवतात, रावण नरक बनवतो. हा खेळ आहे. याला कोणीच जाणत नाहीत. गर्थाचे ज्ञान आहे तत्त्वज्ञान, भक्ती मार्ग. तो कोणता सदगति मार्ग नाही. हे कोणते गर्थाचे तत्त्वज्ञान नाही. बाबा कोणत्याही गर्थाचे ज्ञान सांगत नाहीत. इथे आहे आध्यात्मिक ज्ञान. बाबांना आध्यात्मिक पिता म्हणतात. तो आहे आत्म्याचा पिता.... बाबा म्हणतात मी मनुष्य सृष्टीचा बीजरूप आहे, यामुळे ज्ञानी आहे. या मनुष्य सृष्टी रूपा झाडाचे आयुष्य किती आहे. कशी वृद्धी होते परत कसा भक्ती मार्ग सुरू होतो, हे मी जाणतो. तुमहा मुलांना हे ज्ञान देऊन स्वर्गाचा मालक बनवतो, मग तुमही मालक बनता. हे ज्ञान तुमहाला एकदाच मिळते परत हरवून जाते, परत सतयुग तरेता मध्ये या ज्ञानाची गरज लागत नाही. हे ज्ञान फक्त तुमहा ब्राह्मणांना आहे. देवता मध्ये हे ज्ञान नसते. तर परंपरेने हे ज्ञान येऊ शकत नाही. हे फक्त तुमहा मुलांना एकदाच मिळते, ज्याद्वारे तुमही जीवनमुक्त बनता. बाबा कडून वारसा घेता. तुमच्या कडे खूप येतात, म्हणतात मनाला शांती कशी मिळेल. परंतु हे म्हणणे चूक आहे. मन-बुद्धि आत्म्याचे इंद्रिय आहेत, जसे शरीराची इंद्रिये आहेत. आत्म्याला दगड बुद्धि पासून परिस बुद्धि बाबाच बनवतात-जी सतयुग तरेता पर्यंत चालते. नंतर दगड बुद्धि बनतात. आता परत तुमही दगड बुद्धी पासून पारस बुद्धी बनता. तुमची परिस बुद्धि जी होती त्यात खाद (कट) पडत गेली आहे. आता परत परिस बुद्धी कसे होणार? बाबा म्हणतात, हे आत्म्यांनो माझी आठवण करा. आठवणीच्या यात्रेनेच तुमही पवित्र बनाल आणि माझ्या जवळ याल. बाकी जे म्हणतात, मनाची शांती कशी मिळेल? त्यांना सांगा की इथे शांती कशी असणार, हे आहेच दुःखधाम कारण विकारांची परवे शता आहे. हा तर बेहदच्या बाबा कडूनच वारसा मिळू शकतो. परत रावणाची साथ मिळाल्यानं पतित बनतात परत बाबा कडून पावन बनायला सेकंद लागतो. आता तुमही आले आहात बाबा कडून जीवन मुक्तीचा वारसा घेण्यासाठी. बाबा जीवन मुक्तीचा वारसा देतात आणि रावण जीवन बंधनाचा श्राप देतो यामुळे दुःखच दुःख आहे. नाटकाला पण जाणायचे आहे. दुःखधाम मध्ये कोणाला सुख-शांती मिळू शकत नाही. शांती तर आपल्या आत्म्याचा स्वधर्म आहे, शांतीधाम आत्म्याचे

घर आहे.आतमा म्हणते-आमचा स्वधर्म शांती आहे.हा बाजा (शरीर)वाजत नाही,परंतु कुठपर्यंत बसून राहणार.कर्म तर करायचेच आहे ना.जोपर्यंत मनुष्य नाटकाला समजत नाही तोपर्यंत दुःखी राहतात.बाबा म्हणतात,मी आहेच गरीब निवाज.इथे गरीबच येतील.सावकारा करिता तर स्वरंग इथे आहे.त्याच्या नशीबात स्वरंगाचे सुख नाही.बाबा म्हणतात मी गरीब निवाज आहे.सावकारांना गरीब आणि गरीबांना सावकार बनवतो.सावकार इतके उच्च पद मिळवू शकत नाहीत कारण त्यांना सावकारीचा नशा आहे.ते परजेत येतील.स्वरंगात जरूर येतील.परंतु उच्च पद गरीब मिळवतील.गरीब सावकार बनतील.त्यांना देह-अभिमान आहे ना की, आमही धनवान आहोत.परंतु बाबा म्हणतात-हे सर्व धन-वैभव मातीत मिसळणार आहे.विनाश होणार आहे,देही- अभिमानी बनण्यात खूप मेहनत आहे.यावेळी सर्व देह-अभिमानी आहेत.आता तुम्हाला देही- अभिमानी बनायचे आहे.आतमा म्हणते आमही ८४ जन्म पूर्ण केले आहे.नाटक पूर्ण होत आहे, आता परत घरी जायचे आहे. आता कलीयुगाचा अंत,सतयुग आदिचा सगम आहे.बाबा म्हणतात,परत येक ५ हजार वर्षांनी येतो,भारताला परत हिरया सारखे बनवण्यासाठी.हा इतिहास -भूगोल बाबांचा सांगू शकतात. अच्छा.

गोड-गोड फार वर्षानंतर भेटलेल्या मुलां प्रति मात-पिता बापदादांची प्रेमपूर्ण आठवण आणि सुप्रभात.आत्मिक पित्याचा आत्मिक मुलांना नमस्ते.

धारणेसाठी मुख्य सारांश:-

- १) बाबा कडून जीवनमुक्तीचा वारसा घेण्यासाठी पावन जरूर बनायचे आहे.नाटकाचे ज्ञान बुद्धीत ठेऊन दुःखधाम मध्ये राहत असतानाही दुःखापासून मुक्त वहायचे आहे.
- २) धन-वैभव किंवा सावकारीचा नशा सोडून देही-अभिमानी राहण्याचा पुरस्कार करायचा आहे.

वरदान:- महान आणि मेहमान- या दोन समृद्धी द्वारे सर्व आकर्षणापासून मुक्त बनणारे उपराम व साक्षी भव
उपराम व साक्षीपणाची अवस्था बनवण्यासाठी दोन गोष्टी लक्षात ठेवा-एक तर मी आतमा महान आतमा आहे,दुसरे मी आतमा आता या जुन्या सृष्टी मध्ये व जुन्या शरीरात मेहमान (पाहुणा) आहे.या समृद्धी मध्ये येण्याने स्वतः आणि सहजच सर्व कमजोरी व आसक्तीचे आकर्षण समाप्त होईल.महान समजण्याने जे साधारण कर्म व संकल्प संस्काराच्या वश चालत आहेत,ते बदलतील.महान आणि मेहमान समजून चालण्याने महिमा योग्यही बनेल.

बोधवाक्य:- सर्वांच्या शुभभावना आणि सहयोगाच्या थेंबानी मोठे कार्यही सहज होऊन जाते.

||| ओम शांती |||

ओम शांती.